

Casamento patrona, filla e neta.

11a

Aló na terra de Lughó
na montaña de Burón
pasou un caso chocante
que casou admiración.

Alí vivía unha patrona
cunha filla e unha neta
e as tres estaban solteiras
nunha casa pequena.

Todas as tres teñen mozo
todas se queren casar
e maiormente a patrona
xa non se pode aghuantar.

Esa trataba cun vello
medio xordo e xorobado
pero era moi bonito
porque tiña moitos cartos.

A filla era medio bruxa
e tamén tiña rapaz
un xastre de mala morte
qu'andaba polo lughar.

A neta era moi noviña
tiña quince primaveras
solo que tiña un defeto
era tortiña das pernas.

Esa tamén busca un mozo
un ghallardo paraghüeiro
que cando viña ó lughar
poñíalle algún remendo.

Un día entre todos xuntos
entre todos se acordaron
casarse todos nun día
para evitar moitos ghaustos.

A vella toda apurada
foi xunto ó cura correndo
antes que nincún dos novios
cambiara de pensamento.

“Boas tardes señor cura
véñolles a preghuntar:
¿por facer tres casamentos
canto nos vai a cobrar?”

“Un cóstalle trinta pesos
e os tres valen noventa
pero si son os tres xuntos
rebaixareinlle da cuenta.”

“Claro que son os tres xuntos
e os tres no mesmo día
caso eu e casase a neta
e tamén se casa a filla.”

“Nunca i-outra tal se viu
desde que eu son sacerdote
tres casorios nunha casa
debe ser señal de morte.”

“Pois véñanse cando queiran
que os caso de contado
e como son os tres xuntos
heille-los de facer baratos.”

“De padriños e madriñas
servimos uns prara os outros
e misa chéga-nos unha
nós queremos rezar pouco.”

Un día de moito inverno
fóronse para casar
deixaron a casa sola
ós rapaces do lughar.

Entráronlle na cociña
leváronlle a carne toda
e o viño e as empanadas
todo que tiñan pra boda.

Tocando cornos e latas
cencerros e potes vellos
fóronse pra unha xesteira
moi alegres e contentos.

Alí fixeron a festa
e a conta dos casamentos,
o viño andaba por cuncas,
a carne por torombelos.

Volvamos ás tres parexas
cando viñan de casar
pensando na gran enchenta
que se iban a tomar.

Cando chegharon á casa
toparon todo barrido
ni o bolete nin a ovella
nin o pelexo do viño.

“Quen sería o ghalopín
tan ladrón e desalmado.”
Dixeron os matrimonios
todos a un tempo chorando.

Pero a conta foi despois
ó chegha-los invitados
topan as portas pechadas,
os matrimonios chorando.

Que vos pasa meus amighos
díxolle un dos invitados
“¿Que vos vexo todos tristes
como perdidos chorando.?”

“Que é o que nos vai pasar”
dixo a tía Micaela
“mentres nos fomos casar
levaronno-la ovella.”

“O viño e o pan de trigo
e empanadas e paella
e non levaron á casa
que non pudeiron con ela.”

Ó ver eso os invitados
todos de mala maneira
déronse a volta prá casa
ca barrighiña valdeira.

Os matrimonios á noite
fóronse cedo pra cama
pero como tiñan fame
non puideron facer nada.